

Харлан Коубън - „Остани“

Понякога, за части от секундата, когато правеше снимки и светът за миг се изгубваше в бялата светлина на светкавицата, Рей Ливайн виждаше кръвта. Разбира се, знаеше, че това се случва единствено в съзнанието му, но от време на време, също като сега, видението бе толкова реално, че трябваше да наклони камерата надолу и внимателно и продължително да огледа земята пред себе си. Ужасният миг – мигът, в който животът на Рей изцяло се промени и той се превърна от човек с бъдеще и стремежи в настоящия Несретник номер едно в собствените си очи – никога не го навествяваше в сънищата му или когато седеше сам в мрачината. Опустошителните видения го чакаха да се събуди напълно, заварваха го заобиколен от хора, зает с нещо, което някои биха назвали със саркастична нотка в гласа „работа“. Виденията проявиха милост и избледнях, докато Рей правеше снимки на момчето, празнуващо своя бар мицва.

– Погледни насам, Айра – крещеше Рей иззад обектива. – Към кого си се обърнал там? Вярно ли е, че Джен и Анджелина още се карат за теб?

Някой срита Рей по пищяла. Друг го сръга в ребрата. Рей продължаваше да снима Айра.

– Къде ще е купонът, Айра? Коя щастливка ще поканиш на първия си танц?

Айра Едълстийн се начумери и закри лицето си от обектива. Рей неустрашимо се втурна напред, като щракаше с фотоапарата под всякакъв ъгъл.

– Махни се от пътя ми! – изкрещя някой. Друг го сръга. Рей се помъчи да застане здраво на краката си.

„Щрак, щрак, щрак.“

– Проклети папараци! – извика Айра. – Нямам ли право на миг покой?

Рей подбели очи. Не отстъпи. Видението с кръвта отново се появи пред обектива. Той се опита да го отпъди, ала то не се помръдна. Рей държеше пръста си готов да натисне копчето. Айра, който празнуваше своя бар мицва, се задвижи в бавен каданс в блясъка на светкавицата.

– Паразити! – изписка момчето.

Рей се запита дали бе възможно да падне още по-ниско.

Новото сритване в пищяла му даде отговор на въпроса: Не!

„Охранителят“ на Айра – огромен мъж с обръсната до голо глава на име Фестър – избута Рей встрани с ръката си, напомняща ствол на дъб. Той прояви малко повече ентузиазъм от необходимото, като едва не го събори на земята. Рей погледна Фестър в стил „Какви ги вършиш?“. Фестър раздвижи устни, за да се извини. Той беше шеф и приятел на Рей, както и собственик на „Работа със знаменитости: тук се наемат папараци“ и наименованието на фирмата му напълно отговаряше на дейността ѝ. Рей не дебнеше знаменитостите с надеждата да направи компрометиращи фотографии, които да продаде на таблоидите, както правеха истинските папараци. Не, всъщност Рей беше под въздействието на Бийгълманията – предлагаше „части от живота на знаменитостите“ на онези, които бяха готови да платят за това. С една дума, клиенти с изключително високо самомнение, което най-вероятно нямаше нищо общо с действителността, наемаха папараци, които да ги следват навсякъде, постоянно да ги фотографират и да им предоставят снимките за брошурата „Последната знаменитост със собствения си изключителен папак“.

Рей предполагаше, че би могъл да падне и още по-ниско, ала не и без изключителното Божие благоволение.

Семейство Едълстийн бе купило МегаПакета от А списъка на фирмата – два часа с трима папараци, един охранител, един журналист, един микрофон с широк обхват за сензационни материали, всичко това подчинено на човека знаменитост и неговите фотографии, сякаш беше Чарли Шийн, който се промъква в някой манастир.

МегаПакетът излизаше и с подарък – дивиди плюс лицето ти върху корицата на някое от евтините клюкарски списания с поръчаното заглавие най-отгоре.

Цената на МегаПакета?

Четири хиляди долара.

Да отговорим и на налагащия се от този факт въпрос: Да, Рей се мразеше.

Айра профуча край него и изчезна в салона. Рей наведе фотоапарата си и хвърли поглед към другите двама папараци. Никой от тях не носеше началната буква „Н“ на думата „несретник“ на челото си, защото би било напълно излишно.

Рей погледна часовника си.

– По дяволите – изруга той.

– Какво?

– Остават ни петнайсет минути по часовник.

Колегите му – и двамата достатъчно умни, за да напишат имената си с пръст в калта – изпъшкаха. Цели петнайсет минути. Това означаваше да влязат и да работят по уводната част. Рей ненавиждаше работата по уводната част. Тържеството се провеждаше в Уингфийлд Манър, пошла до глупост банкетна зала, която, ако върнем съвсем малко поглед назад, бихме могли да объркаме с някой от дворците на Саддам Хюсеин. В нея имаше полилеи и огледала, слонова кост и дърворезба, както и голямо количество ослепително златна мазилка.

Видението с въображаемата кръв отново се върна пред очите му. Той попремига, за да го прогони.

Събитието изискваше от гостите да са с фракове.

Мъжете изглеждаха уморени и богати. Жените бяха добре поддържани и допълнително разкрасени с помощта на хирургията. Рей си проправяше път сред тълпата, облечен в сините си джинси, омачкания си сив блейзър и черните си обувки.

Неколцина от гостите го загледаха така, сякаш току-що бе повърнал в салатите им.

Оркестърът се състоеше от осемнайсет музиканти плюс един аниматор, който трябваше да окуражава гостите да се забавляват по всякакъв начин. Нещо като бездарен домакин на телевизионно шоу с игра. Или нещо като Гай Смайли от „Мъпет Шоу“. Аниматорът грабна микрофона и каза:

– Дами и господа, добре дошли на празненството по случай посвещаването в Тора и превръщането в истински мъж на единствения сред нас... Айра Едълстийн!

Айра се появи с две... Рей не бе сигурен в правилната терминология, но може би най-вярната фраза в случая беше „стриптийзърки от висока класа“.

Двете сексапилни мацки придружиха малкия Айра и тримата заедно влязоха в стаята до разделителната линия. С готов за снимки фотоапарат Рей се втурна напред, като поклащаше глава. Хлапето бе на тринайсет. Ако жени с външност като на тези двете са близо до него, когато е на тринайсет, ерекцията му сигурно щеше да продължава по цели седмици.

Ах, младост.

Последваха екзалтирани ръкопляскания. Айра помахаше с ръка на тълпата като крал.

– Айра! – повика го Рей. – Това ли са новите ти богини? Вярно ли е, че може да добавиш още една към харема си?

– Моля – отвърна Айра с тренирана превзетост, – нека запазя тайните си!

Рей едва успя да се въздържи и да не се издрайфа.

– Но публиката ти иска да знае.

Фестър, бодигардът със слънчеви очила, обърна широкия си гръб към Рей и позволи на Айра да профучи покрай него. Рей натисна копчето и се увери, че светкавицата сътворява чудеса. Оркестърът гръмна – кога пък на сватби и празненства по случай бар мицва са започнали да вдигат децибелите като на стадион, пълен с рокаджии? – в

изпълнение на новия празничен химн „Не можете да ме манипулирате с тояга“. Айра заигра мръсни танци с двете си наети асистентки. После към него се присъединиха и тринайсетгодишните му приятели и запълниха дансинга с подскоци нагоре и надолу като стикове за пого. Рей се „пребори“ с Фестър, за да направи още няколко снимки, и погледна часовника си.

Оставаше само една минута.

– Папарашка измет!

Друго сритване по пищяла от някакъв недорасъл кретен.

– Ох, по дяволите! Заболя ме!

Кретенът набързо изчезна. Да си отбележа, помисли си Рей: започни да носиш предпазители за пищяли. Той хвърли поглед към Фестър, сякаш го молеше за пощада. Фестър му кимна с глава да го последва към един от ъглите. Там бе твърде шумно и те се изнизаха през вратата навън.

Фестър посочи назад към салона с огромния си палец.

– Хлапето свърши голяма работа по случай навлизането си в живота, не мислиш ли?

Рей мълчаливо се пулеше насреща му.

– Утре ще имам работа за теб – заяви Фестър.

Изключително динамичен спорт, развиващ се през последните години.

– Страхотно. Каква работа?

Фестър отклони поглед встрани.

На Рей това не му се понрави.

– Уф!

– Джордж Куелър.

– Милостиви Боже!

– Да. И желае обичайното.

Рей въздъхна. Джордж Куелър държеше да направи впечатление още на първите си срещи с жени, като ги втрещи и накрая ги доведе до ужас. Наемаше папараци от фирмата им, за да се тълпят около него и приятелката му – миналия месец например жената се казваше Нанси, – докато двамата влизат в малко романтично бистро.

Щом приятелката се озовеше по живо, по здраво в бистротото, предоставяха ѝ – не, честна дума! – предварително поръчано меню с надпис: „Първата от многото бъдещи срещи между Джордж и Нанси“, а под него бяха вписани адресът, месецът, датата и годината на събитието. Когато излизаха от ресторанта, наетите папараци бяха навън, щракаха с фотоапаратите си и подвикваха намеци как Джордж бил отхвърлил предложението да прекара края на седмицата на Бахамските острови с Джесика Алба заради хубавата и вече напълно ужасена Нанси.

Джордж гледаше на тези романтични маневри като на предварително условие за постигането на задоволителен резултат.

Нанси и подобните на нея гледаха на тези романтични маневри като на прелюдия към някоя голяма шмекерия и зов за усамотение. Втора среща никога нямаше.

Най-подир Фестър свали тъмните си очила.

– Искам да си железен в изпълнението на задачата.

– Железен папарак – каза Рей. – Тогава да се обадя на майка ми, за да се изфука пред партньорите си на маджонг.

Фестър се изкикоти.

– Обичам те и ти го знаеш.

– Свършихме ли тук?

– Свършихме.

Рей внимателно прибра апарата си в калъфа, като най-напред откачи обектива, и метна калъфа на рамо. Закуцука към вратата и това не бе в резултат на ритниците по пищяла,

а от парчето шрапнел в бедрото – онзи шрапнел, с който бе започнало плъзгането му по нанадолнището. Не, това бе твърде просто казано.

Шрапнелът служеше като извинение. В своя мизерен живот навремето Рей имаше безгранични възможности. Бе завършил Колумбийския университет със специалност журналистика и един от професорите го бе нарекъл „почти свръхестествен талант“ (който сега се пропиляваше) в областта на фотожурналистиката. Ала накрая се оказа, че животът не се бе подредил в негова полза.

Някои хора просто привличат неприятностите. Независимо колко лесен живот им се предоставяше, те все ще намерят как да объркат всичко.

Рей Ливайн бе от тях.

Навън беше тъмно. Рей се чудеше дали да се прибере веднага и да си легне, или да влезе в бара, който бе западнал до такава степен, че го наричаха „Тетанус“. Труден избор, при положение че разполагаш с толкова много възможности.

Отново си спомни за трупа.

Виденията го нападаха едно след друго в яростна последователност. Напълно разбираемо, помисли си той. Днес бе годишнината от деня, в който всичко свърши, когато всяка надежда за щастие угасна като... Е, обичайната метафора в случая би включила виденията в съзнанието му, нали така?

Той се намръщи. Хей, Рей, не си ли малко мелодраматичен?

Надяваше се днес работата да обсеби вниманието му и да го отвлече от мрачните мисли. Но не стана. Спомни си собствения си бар мицва, мига на амвона, когато баща му се наведе към него и зашепна в ухото му. Спомни си как баща му лъхаше на „Олд Спайс“, как нежно го погали по главата и със сълзи на очи простичко изрече: „Много те обичам“.

Рей отпъди мислите си. Да си спомня за мъртвото тяло бе далеч по-безболезнено.

Слугите поискаха от него да си плати – липса на каквото и да е уважение към професията му, каза си той, – така че Рей бе открил едно местенце на три преки в страничната уличка. Взе завоя и я видя – неговата дванайсетгодишна таратайка, старата хонда сивик, която беше без броня и със счупено странично стъкло, чиито части бяха скрепени с тиксо. Рей потърка брада.

Не бе обръсната. Небръснат четирийсетгодишен мъж със стара таратайка, с апартамент в мазето на сградата, който при сериозно обновяване би могъл да мине за тясна мръсна дупка, мъж без перспективи, при това пиеше твърде много. Би изпаднал в самосъжаление, ала това щеше да включи и загриженост.

Рей тъкмо вадеше ключовете от колата си, когато нещо тежко се стовари отзад на тила му.

– Какво, по дя...?

Той се отпусна на едно коляно. Светът пред очите му притъмня. Кожата на главата му изтръпна. Рей изгуби ориентация. Помъчи се да разтърси глава, да я проясни.

До слепоочието му се стовари още един удар.

Нещо вътре в главата му избухна и блесна бяла светлина. Рей се строполи на земята, широко разперил ръце и крака. Възможно бе да е изпаднал в безсъзнание – не бе сигурен, – но внезапно усети, че някой го дърпа за дясното рамо. За миг той остана да лежи, без да може, нито да иска да се съпротивлява. Главата му се виеше като в агония. Примитивната част от мозъка му, базовият животински сектор, премина в режим на борба за оцеляване. Избегни по-нататъшни удари, съветваше го той. Свий се на кълбо и се прикрий. Още едно болезнено дръпване едва не измъкна раменната му става. Дърпането стана по-слабо и постепенно изчезна напълно, а с изчезването му Рей осъзна нещо, което го накара тутакси да отвори очи.

Някой искаше да му отмъкне фотоапарата.

Фотоапаратът му беше класическа „Лайка“ с наскоро обновена дигитална система. Усети как някой повдига ръката му във въздуха и изхлузва каишката на калъфа от нея. Само след секунда, не повече, фотоапаратът му щеше да изчезне.

Рей не притежаваше много неща. Фотоапаратът бе единствената вещ, която истински ценеше. Той бе не само неговото препитание, а и единствената му връзка със стария Рей, с живота, който Рей познаваше, преди да зърне кръвта, и да бъде проклет, ако сега се предаде без бой.

Твърде късно.